

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Serbske njeđzelske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihčizščizerni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostać.

8. njeđzela po šwjatej Trojizy.

Romš. 8, 12—17.

„Bože džěczi“ šu šchesczenjo jako š Ducha Božeho rodženi a wot njeho wodženi a š towarštwu a herbstwu š Bohom powołani! To nam se šwojej epistolu džěnsnišcha njeđzela wobšwědźi. — Duž rozpomńmy:

Božich džěczi — pschiškuschnosć, šhonjenje a prawo!

1. Pschiškuschnosć Božich džěczi je niz „po čěle žiwi byč, ale psches Ducha čělně škutki moricž!“ Šchesczenjo šu Boži dolžnizy! Dolež šu š noweho narodženi š wody a š Ducha (Jan. 3, 5), šu čělu š jeho lóšchtami a žadosćemi wotemřeli, šo dale žiwi šu Bohu we Šhryštušku Jesušku, šwojim Wumožniku a Šbóžniku.

Tak je wójna mješ čělom a Duchom — jich žiwjenje, a pschewinjenje čěla psches Ducha — jich powołanje, nadawš a pschiškuschnosć. „Čělo požada pschecziwo Duchu a Duch pschecziwo čělu; taj štaj šebi pschecziwnaj tak, šo to nje-čžinicze, šchtož čžecze“ (Gal. 5, 17). Čělo je našch „štary čžlowjek, kiž psches jebate lóšchty šo šlafy“. A šjawne šu škutki čžěla. O tak hrosne a wohidne šu! Šswjaty Pawoł je w lišče na Galatšich (5, 19—21) mjenuje. Tak je šlužba čžěla — hrěch, a hrěchow mšda — šmjercž! „Se-li šo pař psches Ducha čžělně škutki moricze, budžecze wy žiwi!“ Šschetož „plóđ Ducha je lubosć, wješelosć, měř, ščěrpliwosć, lubošnosć, dobročžiwosć, wěra, čžichosć, pžecžiwosć“ (Gal. 5, 22. 23)! Čžělo a Duch, čžěmnošć a šwětlo, šmjercž a žiwjenje — šo nješnješe.

Duž dyrbi čžělo, čžěmnošć a šmjercž šo moricž, šahnacž a šhubicž — psches Ducha, šwětlo a žiwjenje, šo by Duch, šwětlo a žiwjenje wodžer a džěl Božich džěczi byl! — Šich pschiškuschnosć džě je a jenak wostanje: Dolžnizy byč niz čžělu, šo bychu po čžěle žiwi byli, ale šo wot Božeho Ducha wodžicž dali! „Šschetož kotrychž tón Duch Boži wodži, čži šu Bože džěczi!“

2. Šhonjenje Božich džěczi je: Boži Duch naš wodži! — Duch džěcžatšwa Božeho, kotryž „š našchim duchom šwědźi, šo Bože džěczi šmy.“ Šak je to dwoje něšchto hacž najwofebnišche a najšbožownišche! „Wotročžkowy duch“ bojošče psched hněwom a šhoštanjem žiweho, wšcheho- mžueho a šwjateho Boha je pschewinjeny a š dusche wumjetany psches „džěcžazeho ducha“, kotryž je duch lubosće a dowěry, dolež dokonjana lubosć bojošć wumjeta. — W šacžuwanju a pšnawanju Božeye lubosće w Šhryštušku Jesušku Bože džěczi woptawaju, tak dobročžiwý a miły jich Bóh a Wóčez je, „kotryž tež šam šwojeho Ššyna njeje pschepuščžik, ale je jeho ša naš wšchitkich dak!“ Duž tež w Jesuškowym mjenje psched woblicžo jeho a šwojeho Wótza š wješelom pschitšadžejo jeho dowěrnje prošha: „Abba, luby Wótče!“ To je jich žyly dolhi džakny psalm a móžna próštwu a wutrobne dobroproščenje. Šak tajka modlitwa horkach Božu wutrobu pohnuwa a jich wutrobu je šbožnym měrom wofšewja! Njeje wšchak nětko ničžo, šo by šatamalo tych, kotřiz w Šhryštušku Jesušku šu, a po čžěle nješhodža, ale po Duchu; pschetož šakoń teho Ducha, kotryž žiwych čžini we Šhryštušku Jesušku, je wěřaznych

wumohł wot sakonja hrěchow a smjercze (Romsk. 8, 1. 2). Njejbu wjazy džeczi hrěcha, swěta, smjercze, ale Bože džeczi! Halleluja. — Tola jich snutskowne žiwjenje može pschi bėdženju s hrěchow, swětom a nusu druhdy a často došč so nakamanej sczinje a želimemu sužolej runacz. Duž t wěstoczi hnady sa šebje swědczenja potrebaju, kotrež jich pschod struchłoczu a khrobłoczu sakhoma. — Tehodla dale reka: „Tón samy Duch swědczi s naschim duchom, so Bože džeczi smy.“ — Swjaty Jan praji: „Bože swědczenje je to, shtož wón swědczil je wot swojeho Syna“ (I. 5, 9), a „to słowo sczini so czeło; Bóh je sjewjeny w czele!“ Kaž Khrystuš džě Wótzowy swědk je, a jeho žyle žiwjenje, czerpienje, wumrjecze, horjestacze a t njebju stpěcze to wulke swědczenje, so je Wótz naš lubowal a swojeho Syna sa naš dał, tak je swjaty Duch Synowy swědk, kaž Khrystuš sam praji: „Wón budže je wot mojeho wsacz a wam wam pschpowjedacz.“ Kaž Bóh sam w Synu so sjewi; tak staj Wótz a Syn samaj, kotrež psches swjateho Ducha swědczital, so Khrystuš wěrnocž a žiwjenje je. — Khrystuša pak a Božeho Ducha hewal nihdže nimamy, hacž w słowje Božim! Duž smy tež se swědczenjom Ducha na Bože słowo potasani. Pschetož njebjo a semja sahinye, ale moje słowa njesahinu! — praji tón Knjes, a w tutej dowěrje kšesczan rjeknje: „Knježe, hdyž ja jeno tebe mam, dha ja nicžo njerodžu wo njebeša a wo semju!“ A pódla słowa steji kšeczenza, hrěchowodawanje a Boža wjeczet. — Słowo, kšeczenza a wotkasanje šu tak Bože swědczenja wo naschim Božim džeczatstwie. Swjaty Duch naš psches ewangelij powola, se swojimi darami roškwěczi a w prawej wěrje wuřwjeczi a sđerži, — s krotkim: Wón nam potaže, so Khrystuš ma, czehož my potrebamy, a so sa naš wodacze hrěchow, žiwjenje a sbóžnosč ma a nam wscho s hnady a darmo poskicža a dari! Tak Boži Duch s naschim duchom swědczi, a sbóžni we wěrje se sšonjenja wěmy, so Bože džeczi smy! — A t pschisłuschnosczi a sšonjenju pschisamtnje šo:

3. Prawo, — herbstwa prawo! — kaž t wobsamtnjenju šlyšchimy: „Smy-li džeczi, dha smy tež herbojo a to herbojo Boži a šobuherbojo Khrystušowi, je-li so s nim šobu czerpimy, so bychmy tež s nim šobu pschekrašnjeni byli!“ Kažte herbstwo! Hdyž šo dotal nad hlubokoscžu „Bože džeczi“ spodžiwachmy, nětko „herbojo Boži“ rjeknjemy s Dawitom wystaio: „Lóš je mi padnył na lubosne město; mi je šo rjane herbstwo dostało!“ Pschetož Bóh t Abrahamej praji: „Ja šym twój schit a twoja jara wulka mšda!“ Dyrbimy „Boži herbojo a šobuherbojo Khrystušowi“ bycz! „Wscho, shtož Wótz ma, je moje!“ — praji Syn. Wscho, shtož Syn ma, je nasche! — praji Knjesowy japoschtol. Hamjeń, halleluja! — praji wěra. — Ždyn wěrimy, ale hiščcže njewidžimy; šo nadžijamy, ale hiščcže nimamy! „Sjewiło šo hiščcže njeje, shtož my budžemy.“ Mjes tym hiščcže reka: „Je-li so s nim šobu czerpimy“ — s nim, kotryž hlowa swojeho czeła, žyrtwje Božeje a wschěch jeje stawow, je. Na nadróšnym potasowarju šlėdženja sa Khrystušom steji napišane: Psches czerpienje do krašnosče! — To je wulki pucz Khrystušowy a wschěch jeho swjatych. Duž žanemu czerpienju s pucža nještodžmy! Šlej! kajki je wulki měrny kšicžny czah Božich džeczi do šlubjeneho kraja! — Hdyž wustacz a wosłabnycz chzemy, na krašne herbstwo wuhladujo t swojej duschi rjeknimo: „Wo malej khwili!“ Pschetož czerpicž a herbowacz je Bóh w hromadu šwajal, to nedyrbi cžlowjek, niž kšesczan dželicž! Nunje w czerpienju

tuteho czaša wutnje kšesczan na krašnosč woczakowacz kotraž nad nami šo sjewicz dyrbi. Se swědczenjom džeczatstwa ma kšesczan we šebi s dobom profetu herbstwa, kotryž runje pod czerpienjom njewustawa wo škóncžnym dobyczu wěščicž. Pschetož wěste je a wěrnó wostanje:

„To ja wěšče wěm a wěrju, Njedam šej jo wurěczecž,
Mój kšicž tón ma šwoju měru, B'dže šo derje dokonjecž!
Hdyž je šněh došč dele padał, Pschindže lětna cžoplota:
Tak b'dže duscha wješela, Hdyž je cžlowjek priedy tradał;
Na swěcže wscho sahinye, Boža lubosč wostanje!“ —
Hamjeń, hamjeń! Halleluja! Hamjeń. —

—n.

„Bože džeczi.“

(Romsk. 8, 12—17.)

Šlók (493): O tak sbóžni scže wy prawje wěrní! —

Najjašnišo mjeno „Bože džeczi“
Na šemi a w njebešach šo swěczi;
Se pyča krašna,
Kiž šo psches swět t njebju šlyščczi jašna!

Pschisłuschnoscž je džeczi Božich swjata,
Jako s Boha wobhnadženym data,
So štutki cželne
Morja w mozy Božoh' Ducha šylne.

Shtož chžyl po czele bycz žimy tudy,
Budže po duchu džě žyle khudy;
Wón wbohi mřeje,
— A žiwjenju tu nihdy njesakcžeje.

Kotrychž Boži Duch sam jenał wodži,
Šnamjo Bože do dusche jim plodži,
Čži džeczi Bože
Šsu a Bože lubo maja šbože.

Smyšlenje jich džeczaze je šprawne,
Šadžerjenje šwěrných swětej šjawne!
Šich požadanje:
„Abba, luby Wótče!“ njech šo stanje! —

Prawo džeczatstwa je jim šo dało;
Ducha swědczenje prjecž bojoscž wsalo,
— To šaczuwaju!
Nadžiju džě sbóžnu herbstwa maju.

Boži herbojo wschal — s Ducha nowi —
Šsobuherbojo šu Khrystušowi,
Hdyž wudžerželi
Šsu a s Knjesom kónu šapschijeli. —

U.

Nowy narod — „dar Boži.“

(Romsk. 6,23.)

Štary wojak, kotryž bė Božu šlužbu wopytal, bórny na to swojeho duchowneho šetkawšchi (nasšawnje s cžežlej wutrobu) džesche: „Sa njesamóžu šwóje papjery wupjelnicž; móžach jeno napišacz, hdy rodženy šym, boju šo, nješšym hiščcže s noweho narodženy!“ Šeho staroscžiwoscž, tak by mohł pschichodnemu hněwu cžeknyč, dale bóle pschibwawšche. „To słowo,“ kotrež bė tamny tydžen pschi wschědných Božich šlužbach šlyšchal, bėšche psches

ſwójateho Duchu jemu ſo do duſche ſacziſchczalo, a wón widzeſche, ſo woczatomacz njetrjeba, doniž ſo polépschił budziſche abo pſcheménjenje we ſebi ſaczuwał, ale ſo ma jeno „wécžne žiwjenje“ jaſo „dar Boži“ pſchijecz (Rom. 6,23).

Šdyž tule wjeſelu powjeſecz wérjeſche, wón ſhoni, ſo bėchu hrėchi jehó žiwjenja jemu wodate, dokelž je Jeſuſ tež ſa njeho, ſhubjeneho hrėſchnika, kotryž bė to ſaſlužil, hórku ſmjercž na ſchižu pſchecžerpil. — Wo někotrych dnjach ſ noma ſwojeho duchowneho ſetkajo, jemu ſ wurafom „wjeſela a mēra we wérje“ napſchecžo poſhwatawſchi džeſche: „Šym moje papjery wupjelnicž mohł, pſchetož nětko wēm, ſo ſym ſ noweho narodženy“. — Tak bu tónle ſtary wojal ſ bitwiſchczá pola Waterloo ſ noweho narodženy, jaſo ſo ſeſtaril bė, a ſwjeczjeſche dwójny narodny džeń wob lėto a ſwoju wėru we ſwojim žiwjenju wopofaſowaſche.

Duby čitarjo, je ſo tole pſche wſcho wažne pſchemėnjenje hižo ſ tobu ſtało? „Šy ty džečžo Bože?“ Kaſ wjele krócž ſy ſo narodžil, — juntrócž abo dwójny? — Pſchetož Khrystus wſchitlim, kotriž chzedža do njebieſ pſchijecz, praji: „Wdy dyrbicže ſo ſ noweho narodžicz“ (Jan 3, 7).

—n.

Kemſchikhód w lėczu.

Štjſch! ſwony klicžka njedželſte
Do runiny a dola;
Dži wužicz dary wécžnoſcže,
Dom Boži tebje woła.

Wſmi ſobu ſwoju ſtarocž wſchu,
Kiž duſchu cžeži, tyſchi;
Tam Bohu cžiſche wuſtorž ju,
Wón twoje próſtwy ſlyſchi.

Šso hrėchow wuſnaj ſ roſkacžom
A pytaj Božu hnadu,
Dha ſ troſchtom, mērom póndžeſch dom,
Bóh wupomha cži ſ padu.

Kaž cželo žada na horach
We lėcznym ſlónzu kłodžicz —
Tak duſcha w Božich pſchitwarfach
Chže ſ njebieſ manna ſlódžicz.

Ach, duž njech ſłowo Šbóžnika
Rad ſlyſchu, wobarnuju!
Ma tónle poſlad wutroba,
Mēr Boži w duſchi cžuju.

K. A. Fiedleſ.

Jeſuſowe mjeno.

Biſtop Ignatius ſ Antiochije bėſche njepoſrėdny wuczomž japoſchtoła Sana, wuczobnika luboſcže. Wjeſ džiwa tehodla, ſo ſo tež jehó wutroba we ſwjatej luboſcži k ſwojemu Šbóžnikowej horjeſche, taž ta jehó wučerja a miſchtra. W tajkej ſmyſhlenoſcži by wón, woſebje hdyž jemu pohanjó dla wukhowanja žiwjenja ſaprecže Jeſuſoweho mjena pſchizpawachu, pſchezo radoſtnje wuſnawał, ſo je drohe Jeſuſowe mjeno ſ njewuhaſliwymy ſlotnymy piſmnikami do jehó wutroby ſapiſane. Zaſo bu wón w tajkej ſlužbje ſwojeje ſwėrneje luboſcže, w njeſtrachocžiwym wuſnacžu wėnoſcže k ſmjercži ſaſudženy a džiwym ſwėrjatam cžiſnjeny, ſu pječža njepſchecželjo — tak powjeda praja — w roſtorhanym cžele ſa tym ſlėdžili, hačž je ſłowo wo ſlotnych piſmnikach na wėnoſcž ſałožene.

Wėſo ſ cžėlntym wofom njeje tuto ſnutſkowne napiſmo Jeſuſoweho mjena we wėrjazej wutrobje widžecz. Ale kaž jo tón Knjeſ, kiž wutroby pſchepytuje, widži, tak dyrbimy tež my jemu wupruhowacz dawacz we ſwjatym žiwjenju po jehó ſpodobanju, w ſlėdženju ſa jehó ſtopami, w pſchekraſnjenju do jehó podobnoſcže, ſo by rėfalo:

We mojich ſłowach, ſkutfach jeno
Budž čitacz Jeſuſowe mjeno!

F.

Sbožowne ſwójbne žiwjenje.

Šenej mlodej njewjeſcže D. Luther we ſwojej wėrowanſkej rėcži něhdy ſlėdowaze roſpomnjecža-hódne ſłowo pſchwoła: „Šadžeržuj ſo we ſwojim mandželſtwje pſchezo tak napſchecžimo ſwojemu mužej, ſo ſo jemu kóždy krócž wutroba w cžele ſmėje, wuhlada-li ſwiſle ſwojeho domu.“ To je ſłowo, kotrež mēlo ſo tež dženſa hiſchcže kóždej njewjeſcže jaſo napominanje a prawidlo do jejneho mandželſtwa ſobu dacž, a ſ kotrymž mohło ſo, by-li ſo wobkėdžbowało, wėſcže wjele k roſwjajanju ſozialneho praſchenja pſchinoschowacz; pſchetož ſchtož je naſchemu ludej pſchede wſchėm nuſne, to je ſbožowne a požohnowane ſwójbne žiwjenje. Woprawdžite ſrijedžiſchcžo kóždeje ſwójby je a woſtanje paſ knjeni. Wjeſ tym ſo je muž ſ wonka domu dželawy, ma wona ſwjatu pſchibluſchnoſcž, ſwojeho wohniſchcža hladač a tež najmjeńſche bydleńcžto lubu a pſchijomnu domiſnu ſčinič. A temu wulke ſrėdki njeſluſchaju, tola paſ domjaza myſł, pilna a wuſtojna ruſa, ſwėrne dopjelnjowanje pſchibluſchnoſcžow a wutrobna luboſcž, kotraž móže tež, hdyž je trėbne, raſ njecž a mjelcžecz.

F.

Boža hnada.

Štuſ cžiſche do komorki,
Šanf durje ſa ſobu;
Bóh ſnaje horja ſtorki,
Kiž cžeža wutrobu.
Tam wuſtorž nuſu, plafaj
A ſhibjuj toleni;
Še ſčerpilmoſcžu cžafaj,
Bóh nóz ſaž wujafni.

Tež to je Boža hnada,
Kiž ſchwita, khoſta cže;
Šdyž do hromady pada
Twar ſboža wutrobje.
Šo Bóh cže ſita, wodži
We ſwojim kraleſtwje,
Mēr do duſche cži plódži:
Wſcho jehó hnada je!

F.

W ſlaboſcži móžny.

Tauler, ſnamjenity předač pjatnateho lėtſtotka w Štraſburgu, přėdowafche pſchi ſpoczatku ſwojeho ſkutfowanja „jara rjenje“ a ſ wulkim pſchipadom. Duž jedyn džeń ſtary ryczeť k njemu pſchitupi, prajizy: „Mój ſyno, ty dyrbiſch najprijedy ſlódtoſcž Božeje luboſcže ſlódžicz! Ščėhń ſo wrócžo wot ſwėta a budž ſwojemu Bohu živy!“ Wo lėtabolhej ſamoinoſcži Tauler ſaſo na kłėtku ſtupi, ale ſlódtoſcž Božeje luboſcže bėſche jehó wutrobu tak ſajala, ſo wón žaneho ſłowa wurjez njemóžjeſche; ſwoje woblicžo ſapſchitrywſchi wón placžo kłėtku wopuſchcži. Duž poſłucharjo jehó jaſo blaſniwza wuſmėchowachu. Ale bližſchu njedželu přėdowafche wón ſ tajkim wutrobitym ſwėdčėnjom a ſ tajkej živej rėcžniwoſcžu, ſo wſchitzy

poślucharjo saczowachu: to njeběšče nicžo činjene, ale bě něščto s nashonjenja. Předomanje móžny sacziščez samostaji a dawasche samyhl k wošebitemu sbudženju.

F.

Ruboscź dobywa.

Se sběrki J. Paulsena: „Wodawki s Božeho kralestwa“.

(Sešerbščezil — n.)

(Potraczowanie.)

Raž dołho bě duchowny žiw, kito žaneje nusy njeczěrpicšče Wón gymnastij wopytowasche a pschi swojich wošebnych darach spěšchnje wot rjadownje k rjadowni pokročowasche; ale hdyž bě w hornjej druhej rjadowni, jeho to twjerde poraženje potrjechi, so bu jemu jeho śwěrnj sastaraski nan nahle psches smjercz precz torhnyent. Hiščeže krótko do swojeho skónčjenja tón jeho k swojemu smjertnemu ložu sawolawšchi s nim dołho a naležnje rěčesche. Fararjowa se skobami widžesche, so jejny mrějazy muž se swojim khowanskim synom so dlěje hač se swojim synom rosmotwjesche, kotrehož wón s krótko, ale jimazy napominasche, so by tola na wustim puczu sawostal a swoje žadosće wobknežil.

Džeń po pohrjebje duchowneho kito dołho pschi romje swojeho sastaraskeho nana poklecziwšchi a skónčnje so posběhnywšchi pomaku kroczejo na faru džěšče sdyhuizy: „Najlěpschi czaš swojeho žiwjenja bym drje nětk měl! Ale“, k temu pschistaji, „hač hem je tón knjes pomhał, wón budže dale pomhač! Haj, knježe, twojej ruzy so dowěrju, kaž ty mje powjedžes, tak chzu khodžic!“ Na swoju jstwu doschědschi so do stola pošydže. Hiščeže juntróc w duchu te lěta pscheńdže, kiz nětko se sady njeho ležachu, na to spominasche kač bě na ruzy swojeho sastaraskeho nana něhdy wot smjertneho loža swojeho nana hem pschichoł, na wschě te trošchtne słowa, s kotrymiž běšče tón jeho sa sańdžene lěta pohnuwal; ale šchto nětko? Žadacz njemóžesche, so by fararjowa jeho dale hospodowala, dyrbsjesche wschał kama swoj wudowiny khlěb jěšč. Kač dha dyrbsjesche nětk wón sapoczany pucz dokonjecz? Chzysche tak rad prawisnistwo dozpicz, ale samych wschał tnych přědkow njemějesche gymnastij dokonjecz. Hdyž do tajkich myšlow hiščeže ponórzjenu na swojej jstwie šedžesche, so durje wotewrichu, a nuts se šchodopscheynym wuškěwanjom wokoło hubow duchowneho Hendrich stupi. „Nětko, mój luby wuprawny bratse“, wón džesche, „namaj drje dželeńska hodžinka nastawa. Wulzy so wobžaruje, so dalscheje pschitomosće twojeje wykošeje wošobny mēcz njesamóža, tola by džě wěšče jako pschichodny „radžiczel powolanškeho hūdnistwa“ so hižom sa hōdnischim bydłom roshladowal, ale mēnju, so tež pschi swojich wyschschich poměrach khudeho Hendricha njesapomnisch, kotryž wot tebe tak husto so mudronjesche.“ — Kito bě s woprědka psches tele hanješke słowa so roshoril, ale šej pschemyšli, pschetož wón na słowa swojeho sastaraskeho nana spomni: Ruboscź dobywa! Myšle wón k rěčazemu postupiwšchi a jeho sa ruku pschijawšchi džesche: „Džakuju so czi, so by mje na to sdpomjal, šchtož so sa mje pschihodži. Hižo jutje rano so na pucz podam; pomhaj mi, proschu, dženska wjeczor pschi sawalenu.“ Hendrich bě na wokolitnjenje zyle pscheklapjenu, potom pak so wobrocziwšchi sawola: Cziń to kam; njemóžesch šej žaneho šlužobnika džeržecz!“ Hodžinu posdžischo kito wó jstwie knjenje fararjoweje stejesche. Za jemu s mērnym krutym słowom prajesche: „Wobžaruju, so cze po žadanju mojeho muža njemóžu pola šebje šchowacz, pschetož dyrbjju wschał kama šej na to myšlicz, so šebje a swoje 5 džěczi saradžu.“ „Ně, wěšče niz, knjeni saraška, na to s zyla šej njemyšlu, s Božej pomozu hižo psches šwēt pschińdu a dyrbjal-li wam, knjeni saraška, hdy wopokasacz mōz, kač lubo waš

mam a kač džakowny wam bym, budže to wješely džěń mojeho žiwjenja“. „Nó“, fararjowa džesche, „myšlu šej, so by wot teho hiščeže khětro daloko sdaleny, nam pomhač chzycz, hladať jeno najpředny, so kam psches šwēt pschińdžesch a njetrjebasch wjazy druhim ludžom k wobčežnosći bycz. Wimbate žiwjenje nětko drje sa tebe pschestanje, žada so, so nětko ras na woprabdzite džělo dōńdžesch“. — „Wodajče, knjeni saraška, hdyž bym waš šschiwōžik; chzycz wam jenož swoju džakownosć a pschihilenje wuprajicz, ale saczowam to, mój jasył je pschenjelěpny, a duž tak lohko šschiwōžju, hdyž chzyl jeno džakowny so wobknežicz.“ — „Nó derje,“ fararjowa džesche, „czi Bože žohnowanje k twojemu běhej pscheju, lubo by mi wschał bylo, mohli-li po móžnosći bōrsh so do drugeho wobndlenja pschepndlicz, ale na někotrych dnjach wschał nicžo ležane njeje“. — „Na někotrych dnjach wschał nicžo ležane njeje“, kito jěrje džesche, hdyž so šamlutki we swojej lěharni namaka. Tu jeho woczi na Božu martu nad jeho ložom padžezschte, wón so na koleni swjese a s wupschestrenymaj rukomaj w horzej modlitwje wschu swoju starosć psched stolom žiweho Boha wuškypa. Tu bu jemu tak lohko wokoło wutrobny a so jašo posběhnywšchi wón džesche: „Nětko dha w Božim mjenje; šchtož chze wón se mije šczinicz, to budže hižo cžinicz, njech džě, kaž chze!“ Po starych šchescžanow waschnju so potom se šwjatym šschizom žohnujo a swoju wjeczornu modlitwu wuspěwawšchi kaž přnyz špasche, jako by měl nade wschemi bohastwami Egiptowskeje rostasowacz. Jeho starosće běchu so šhubile, jeho wutroba běšče wolōžena; pschetož jašo běšče saczul, so wschał bohateho Wōtza ma.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Knjezej fararjej ryczerjej Sakubej je so šaklužbny ryczeriški rjad 1. rjadownje spožczil a je jemu konsistorstwo pschi tej škladnosći wošebity džak wuprajicz dało sa jeho sprōzniwe džělo, kotrež je měl s wobstaranjem noweho wudawka šerbškeje agendy.

— Dokelž je so knjes zyrkwinski wučer Petril sa zyrkwinského wučerja w Hrodžischczu wustwolil, so zyrkwinske wučerške městno w Budyschinku 30. septembra wuprōdni. To městno ma 1200 hr. dofhodow wot šchule, 587,61 hr. dofhodow wot zyrkwinskeje šlužby, 165 hr. sa wučzbu w turnowanju a w potraczowanškej šchuli, wsche teho 55 hr. w lēczu sa wošebite hodžiny a móže žona wučerja 72 hr. sa roswucenje w šchiczu dostacz. Czi, kiz maja myšle so wo to městno samolwjecz, dyrbja šerbškeje rēče móžni bycz a maja swoje samolwjjenja se žadanymi pišmami knjezej wotrjebuemu šchulskemu inspektorej hač do 21. augusta pschipošlacz.

— Esyn knjesa hrabje Arnima w Mužakowje, hrabja Gerhard Arnim, běšče psched wjazy mēšazami puczowanje wokoło šwěta nastupil. Wón je so wot swojeho dalokeho a šajimaweho puczowanja šašo do nascheho wōtzneho kraja wrōczil a wón w bližichich dnjach domoj do Mužakowa pschijēdže.

— Khežor je wot swojeho puczowanja w polnbžnym morju so strowy a cžily domoj wrōczil a bu wot khežorki s jeje džowku w pschistawje Swinemünde powitanj.

„Pombaj Bōh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschěch pschedawańjach „Šerb. Nowin“ na wsach a w Budyschinje dostacz. Na šchtwōrcz lēta placzi wón 40 np., jenotliwe cžišla so sa 4 np. pschedawaju.